

פרשת זכור
בספר פסקי תשובות (סי' תרפ"ה) הביא מהמהר"ם שיק על תרי"ג מצוות [בשם החת"ס], שקי"ל (ברכות נ"ח) שזמן שכחה של אדם הוא י"ב חודש. מחמת כן, נהגו לקרות פעם בשנה את פרשת 'זכור', וזאת בכדי שלא לעבור על איסור 'לא תשכח', בעבור שנים עשר חדשים. ועל פי זה, הציע המהר"ם שיק בשם החת"ס, שבשנה מעוברת שאין קורין בפרשת זכור אלא לאחר שחלפו י"ג חדשים, וזה הרי יותר מזמן שכחה, נכון לכון לצאת י"ח מצות זכירת עמלק בשעת קריאת התורה בפרשת כי תצא, ובזה יצא מידי חשש שכחה.

ובמו"ז (ח"ב סי' קס"ו) העיר, שמהחת"ס (שו"ת חת"ס אהע"ז סי' קי"ט) משמע להיפך, ולדעת החת"ס בשנה מעוברת משתנה שיעור שכחה ל"ג חדשים ואינו שוכח בחלוף י"ב חדשים, אלא רק לאחר י"ג חדשים. ומבואר מדברי החת"ס, שיש לחז"ל את הכח להשפיע על ענייני הטבע ואפילו לשנות את שיעור השכחה [שהינו, לכאורה, ענין מציאותי בטבע הבריאה] כה.

שאלתי פעם את מו"ר הגרש"ז זצ"ל: מספרים על החזון איש כל כך הרבה מופתים בענייני ריפוי חולים ובעוד ענינים האם ניתן להאמין לספורים הללו? אמר לי: כן. שאלתי אותו בנוגע לאדם אחר, שגם עליו ספרו מופתים דומים, האם גם עליו ניתן להאמין למה שמספרים עליו? אמר לי: לא. שאלתי: מה ההבדל ביניהם? אמר לי הרב: החזון איש היה בעל תורה, למד תורה לשמה ועם תורה אפשר לעשות מופתים כי היא "מגדלתו ומרוממתו על כל המעשים" (אבות ו' א'). הוא יכול לקבוע איזה ניתוח יצליח ואיזה ניתוח לא יצליח מה כדאי לעשות ומה לא כדאי לעשות. הוא שולט כביכול על הטבע. לעומת זאת, השני ששאלת עליו, אולי הוא צדיק אבל הוא איננו גדול בתורה כמו החזון איש, ועל אדם שכזה קשה להאמין שעשה מופתים.

וע"ע בבן יהוידע (ברכות כ"ח) שהביא מעשה בעגונה אחת שבאו עדים ואמרו שמת בעלה, אך היה ספק האם באמת ראו את מה שהעידו או שמא טעו במה שראו, ומרן הבית יוסף פסק לחומרא ולא התירה להינשא, והרמ"א פסק לקולא. ובאותו הזמן בא המלאך אצל הבית יוסף פסקו להיתר מת הבעל, ולא באה תקלה על ידי הרמ"א. כה. כן הבין הפסקי תשובות (סי' תרפ"ה הע' ל') בדברי החת"ס. ואולי יש לדחות פירוש זה, שהרי כתב החת"ס 'בשנה יש היקף של כל הימים ימי שמחה וימי צומות ושאר ענינים

שהרי כתב החת"ס 'בשנה יש היקף של כל הימים ימי שמחה וימי צומות ושאר ענינים